

Gõ cửa trái tim

(truyenngan.com.vn) Sau những “hiếu nhâm”, nơi trái tim ai đó, những tình cảm chân thành và ấm áp đã “gõ cửa”.

Giận đối soạn một tin nhắn.

- Đăng. Hôm nay có quà khăn không?

- Có. Khăn ấm lắm. ^^.

- Thật đấy?

- Ấm thật mà.

- Ý tớ không phải vậy. Khăn của tớ thì tất nhiên phải ấm rồi. Ý tớ là, cậu có quà khăn cả ngày hôm nay không?

- Có mà. À...Có một lúc. Khi tớ chơi bóng rổ, nóng quá, tớ có tháo ra.

- Hừm!!!

- :(Tớ xin lỗi. Tớ vô tâm quá. Đừng giận tớ nhé.

- Hừm!!!

- :(Chiều tối chúng mình vẫn đi ăn Kem nha.

- Hứ! Không thèm. Dối rồi.

- :(Đừng giận tớ mà.

- ...

Kéo lại đoạn hội thoại, đọc hết lại một lượt tin nhắn, sau khúc khích cười. Rõ là...

- Cậu làm gì mà cứ cười như con dờ hơi thế?

Tôi đặt chiếc điện thoại sang một bên, giả chăm chú vào phần bài tập phía dưới, đáp tình queo.

- KHông có.

Ju ở ngay gần đấy, kéo một chiếc ghế lại gần, chống tay lên bàn nhìn tôi, nhăn nhó.

- Lại làm tội bạn Đăng của tớ chứ gì?

Tôi bĩu môi.

- Từ bao giờ mà Đăng đã thành của Ju thế?

- Cái gì của Ki thì cũng là của tớ. Haha. Ngay cả bạn trai của cậu!

Tôi nhìn nét mặt đắc thắng của Ju, chối đây đây.

- Cái gì mà bạn trai cơ chứ.

- Không đúng à? Mà sao điện thoại rung này giờ có đến chục cái tin nhắn, không đọc à?

- Đang đổi nhau.

Ju nghe tôi đáp vậy, tròn xoe mắt, hỏi lại cẩn thận điều vừa nghe.

- Đăng mà còn có lỗi ư? Lỗi gì?

- Không quàng khăn len của tớ. - Tôi càu nhàu.

- Cái gì - Ju la toáng lên - Sáng nay, khi lên thư viện, tớ còn thấy Đăng quàng khăn len của Ki đó.

- Sáng thì có. Trưa thì không?

- Lúc nào?

- Lúc chơi bóng rổ.

- Bộ khùng à? Chơi bóng rổ nóng sắp chết, quàng cái khăn len có mà chết ngạt à? Chưa kể, vướng víu, và....

- Tôi không biết. Nhưng nói nốt câu sau từ “và” của Ju đi.

- Xấu - Ju buột miệng.

Tôi xay xấm mặt mũi. Định bụng quay sang người bên cạnh cầu cho vài cái cho hả giận, nhưng lại không thể. Vì lúc này, chúng tôi đang ngồi trong thư viện!

Nên là đành ghen ngào nuốt trôi cục tức, đẩy ngược vào trong lòng, gằn giọng.

- Đó là chiếc khăn đầu tiên tôi tập đan đó.

Ju cười hì hì. Sau mới nhẹ nhàng đáp.

- Nó rất đẹp.

Chỉ chờ có lúc này, tôi cười toét miệng.

- Tất nhiên.

- Cũng thấy lạ là Ki có thể kiên nhẫn tập đan khăn len được đấy. Trước giờ, cậu có đan khăn hay làm mấy điều sến súa vậy đâu?

Tôi cúi sát xuống trang sách của mình, thì thào.

- Nghịch tí.

Ju cười khẽ, sau rời khỏi ghế, tiến lại giá sách gần đó, vừa tìm vài cuốn sách, vừa hỏi lại.

- Nhưng sao lại giận Đăng những điều vô lí như vậy.

Tôi ngó nghiêng đồng hồ, thu dọn mấy chồng sách trên bàn, cười đáp.

- Không biết. Nhưng tối tôi có hẹn rồi. Tôi về trước nhé. Mình học cũng được

4 tiếng rồi đó. Thứ sáu thì tốt.

- Ủ. Kì về đi. Cũng muộn rồi. Chiều tối lạnh, ra ngoài nhớ mặc thêm áo ấm.

- Ok.

Nói rồi, cười hớn hở rời khỏi thư viện.

...

Tiếng bước chân gấp gáp rời khỏi thư viện kéo theo một cơn gió lạ khẽ thoảng ô cửa sổ. Vô tình hất nhẹ vài trang sách trên tay chàng trai có ánh mắt lấp lánh gần ấy. Ju khẽ cười, nhìn xuống trang sách đang đọc dở dang.

“Những người giận nhau về những điều nhỏ nhặt tưởng như ngớ ngẩn và vô lí. Thường là những người quan tâm tới nhau nhất...”

Lúc này, Ju cũng đang giận một ai đó....

- Cậu đến đúng giờ quá.

Tôi nhìn nụ cười rạng rỡ của Đăng, giả tảng đáp.

- Thế cậu thích tớ đến muộn chứ gì?

- Đâu có. Không phải vậy. Chỉ là sợ cậu giận tớ mà không đến ấy.

Tôi phì cười, nhưng vẫn lờ mắt hỏi lại Đăng.

- Cậu nghĩ tớ xấu tính lắm đấy hả?

- Không. Tớ không nghĩ như vậy. - Đăng ỉu xiu.

- Tốt rồi. Mình ăn Kem nhé. - Tôi cười toe.

- Ủ. Nhưng cậu nên ăn ít hơn mọi ngày một chút. Hôm nay lạnh đó.

Tôi mỉm cười. Gật đầu. Trong ánh mắt ấp ấp của Đăng, những ánh đèn sáng rực nơi quán Kem trong giây lát nhòe đi. Tôi thấy chính mình trong ánh mắt

ấy, và cũng thấy nụ cười của mình. Mọi thứ, thật bình yên.

...

Nếu như cách nói chuyện của tôi và Ju lúc nào cũng là đấu đá nhau, chấp nhật từng chút một. Thì với Đăng, tôi luôn là người “chấp nhật” cậu ấy.

Ju ồn ào. Đăng tĩnh lặng.

Ju nói những điều tôi chưa từng thấy. Đăng kể cho tôi nghe về những nơi tôi từng qua nhưng chưa bao giờ dừng lại quan sát.

Lúc trước. Tôi vẫn luôn thích Ju. Luôn luôn là vậy.

Bây giờ. Tôi hay giận Đăng những điều nhỏ nhặt mà ngay cả chính bản thân mình, tôi cũng không hiểu lí do vì sao.

Tôi giận Ju nguyên cả một tháng. Một tháng sau cái lần Ju chở tôi tới gặp Trang, và nói “Đây là bạn gái Ju”. Một tháng ấy, Ju cũng không hề gọi cho tôi bất kì một cuộc điện thoại nào, hay thậm chí là cũng không gửi cho tôi một tin nhắn nào.

Cả tôi và Ju đều im lặng!

Nhưng rồi, khoảng thời gian đó cũng lặng lẽ trôi. Và Đăng, vẫn lặng lẽ bên tôi.

Đăng chỉ cho tôi những mầm cây mới nhú nơi con đường hoa sữa mà tôi thường đi qua. Chỉ cho tôi những bông cỏ lau trắng muốt. Dạy tôi cách làm những cánh chuồn bằng lá, và luôn đi cạnh tôi, nơi con đường hoa sữa mà tôi chỉ có thể đi khi không có Ju.

Ju không thích hoa sữa. Và vô tình, tôi cũng dần từ bỏ thói quen của mình vì Ju. Trước giờ, tôi chỉ nghĩ, làm sao để Ju luôn cười. Và vô tình, tôi đã đi quá nhanh.

Nhanh đến mức, tôi còn không kịp nhận ra, con đường này, còn rất nhiều điều mà tôi đã bỏ qua, đã không kịp dừng lại để nhìn ngắm mọi thứ xung quanh, để biết mình thích gì, và quan trọng hơn, tôi đã vô tình quên đi một ai

đó.

Nhiều khi, tôi cảm thấy mình thật may mắn. Vì dẫu tôi có đi lạc đường, đi quá xa, thì khi quay đầu lại, tôi vẫn thấy Đăng ở sau mình. Cậu ấy luôn đứng đó, luôn mỉm cười, và luôn nói với tôi.

” Đừng sợ. Tôi vẫn luôn ở đây mà.”

Cảm ơn Đăng. Cảm ơn Đăng vì tất cả.

Nhiều khi, thấy Đăng thật ngốc. Nhưng sự ngốc nghếch của cậu ấy, thật dễ chịu.

Đôi lần, tôi cũng tự hỏi bản thân. Liệu có phải là tôi quá mệt mỏi với tình cảm không được đáp trả dành cho Ju, có phải vì tôi trong lúc cô đơn mà trót lỡ lầm tưởng, mà nghĩ mình có tình cảm với Đăng không?

Khi cô đơn, con người ta rất dễ đi lạc. Rất dễ rung động.

Tôi biết, tôi biết rằng Đăng thích tôi. Tình cảm ấy là thực. Cũng chính bởi sự chân thực trong đôi mắt cậu ấy, lại khiến tôi cảm thấy bất an.

Tôi sợ mình lầm tưởng tình cảm dành cho Đăng, sợ sự lầm tưởng này sẽ khiến cậu ấy tổn thương.

Chúng tôi vẫn chỉ dành cho nhau sự quan tâm. Một cách “đặc biệt”. bằng những tình cảm không thể gọi tên.

...

Và mọi chuyện cũng dần ổn, một ngày đẹp trời, tôi tươi cười đứng trước mặt Ju, và nói.

- Xin chào. Chúng mình đi học thôi.

Khi ấy, sau 1 tháng không nói chuyện, Ju vẫn cười rạng rỡ, không chút đắn đó.

- Ủ. Đi thôi.

Và từ lúc ấy, Ju và tôi vẫn là những người bạn thân thiết như trước.

Và cũng từ khi ấy, sau giờ học, tôi sẽ chạy thật nhanh ra khỏi lớp, được ngồi sau xe đạp, được ngắm con đường hoa sữa và những bụi lau, cùng Đăng!

Cuối chiều, chiếc xe đạp của Đăng chậm chậm lăn bánh trên con đường đầy lá rụng. Ngồi sau xe Đăng, cảm giác như mọi thứ xung quanh quen thuộc mà trong giây lát lạ lẫm. Hôm nay, Đăng nói nhiều lắm.

Đăng kể cho tôi về những cánh chuồn mà cậu ấy từng gặp. Kể về một nơi mà cậu ấy gọi là bí mật. Hỏi tôi về một ngày, nếu con đường này, thiếu cậu ấy, thì khi đó, tôi sẽ thế nào.

Tôi nhìn những vạch đường đang chạy lùi, tôi biết rằng Đăng sẽ rời xa nơi đây. Nhưng tôi, vẫn cố tình không tin vào điều ấy.

- Đăng. Cậu có chuyện gì muốn nói vậy? - Tôi hỏi khẽ.

- Có thể Đăng sẽ phải đi xa. Ki à.

Trong giây lát, ánh mắt tôi trở nên nhòe nhoẹt. Tôi vẫn giữ giọng mình khỏi lạc.

- Cậu đi đâu?

- Nước Đức xa xôi.

- Bao lâu vậy?

- Tôi cũng không biết. Nhưng tôi không muốn đi.

- Cậu hãy đi. Đó là suất học bổng tháng trước đúng không?

- Ủ. Nhưng học ở đây tôi cảm thấy vẫn tốt. Với lại....

- Cậu hãy lo cho tương lai của cậu ấy. Suất học bổng đó, chẳng phải dễ dàng gì dành được đâu.

- ...

Một khoảng lặng bao trùm. Khoảng lặng như bóp nghẹt mọi thứ xung quanh.

Tôi biết, sẽ có ngày Đăng phải rời xa nơi đây. Cũng biết rằng, suốt học bổng mà Đăng có được từ tháng trước, vào cái khoảng thời gian mà giữa tôi và Ju đều im lặng. Khi ấy, Đăng đã hoãn thời gian nhập học.

Đó cũng là một phần lí do, tôi chẳng thể nào xác định được, liệu tôi có nhầm tưởng tình cảm mình dành cho Đăng không.

Có phải là vì Đăng quá tốt. Nên tôi ngộ nhận?

...

Trở về nhà, tôi bắt đầu tìm hiểu về nước Đức.

Thật kì lạ rằng tôi có thể kiên nhẫn và hào hứng tìm hiểu về nước Đức, trong khi đó, tuần sau, chuyến bay của Đăng sẽ bắt đầu. Điều tôi muốn biết lúc này, chỉ là, nước Đức có an toàn không?

Và trong giấc mơ đêm ấy, những ngày đông nơi con đường hoa sữa, xám xịt và đầy gió!

Những ngày sau đó. Đăng bận rộn với những giấy tờ.

Còn tôi, bận rộn với kì thi hết học phần.

Cuối tuần, trong thư viện.

- Đạo này thấy cậu trầm lặng vậy?

Tôi vẫn cúi mặt xuống sát dưới trang sách, chậm rãi hỏi lại.

- Đạo này là bao lâu?

Ju cười cười, vẫn xoay xoay khối Rubik trong tay, đáp lại.

- Hai, ba ngày gần đây.

Tôi thở dài. Lật vài trang sách. Kì thực thì trong đầu chẳng hiểu mình đang

đọc cái gì.

- Chiều nay Đăng đi đúng không?

Tôi gật đầu, không đáp.

- Còn bây giờ là 8 giờ sáng?

Tôi lại gật đầu.

- Vẫn còn kiên nhẫn ngồi ở đây được à?

Tôi im lặng.

Sự thực thì tôi không biết làm gì lúc này. Và sự thực là tôi không biết nói gì khi đứng trước mặt Đăng trong thời gian này. Tôi sẽ nói ” Cậu nhớ học tập tốt nhé, nhớ giữ gìn sức khỏe”. Hay sẽ nói ” Cảm ơn cậu, vì tất cả những gì đã làm cho tớ trong thời gian qua.” Tôi sẽ nói thế nào? Đây sẽ là những lần cuối tôi có thể nhìn thấy cậu ấy. Cậu ấy thực sự sẽ biến mất. Nước Đức, kì thực là an toàn.

Có phải, chẳng nói lời tạm biệt, thì sẽ không bao giờ có viễn cảnh chia tay không?

Có phải, rằng tôi vẫn luôn nghĩ, vẫn luôn có thói quen, Đăng vẫn luôn ở bên tôi không?

Có phải, là tôi không sợ mất Đăng, dù Đăng có đi xa thế nào đi nữa?

Có phải chính những suy nghĩ ấy, mà tôi sẽ mất Đăng?!

Tôi sẽ làm gì khi không có Đăng bên cạnh? Tôi không biết. Vì kì thực, tôi chưa từng nghĩ một ngày nào đó Đăng sẽ không còn bên cạnh tôi nữa. Tôi chưa từng nghĩ đến. Vì vậy, tôi vẫn không tin.

- Hãy đi gặp cậu ấy.

Tôi vẫn không thể nghe trọn hết lời của Ju. Vì lúc này, mọi thứ âm thanh xung quanh trở nên ù ù. Nhặt nhòa. Tôi đã có tình quên đi sự thực rằng Đăng

không còn ở nơi đây, tôi cố tình lao đầu vào sách vở.

Nhưng, mọi thứ thực sự trống rỗng. Dù rằng, phía trước tôi, Ju vẫn cười, như 12 năm về trước.

Tôi đẩy ghế đứng dậy, lấy chiếc cặp, và rời thư viện.

...

Tiếng bước chân chậm rãi rời thư viện. Ju với tay, bằng một cách gượng gạo, lật vài quyển sách gần đó, lấy ra một quyển sổ nhỏ màu vàng.

Trang đầu tiên trong quyển sổ vàng đó tựa “Nếu như cậu nói thích tớ lần thứ 10, tớ sợ, mình không đủ can đảm để từ chối cậu như 9 lần trước đó....”.

Ju cẩn thận cho quyển sổ vào cặp, nhìn cuốn sách đối diện để ngược mà người bạn khi này vẫn giả vờ chú tâm đọc, cậu bật cười.

Nụ cười mằn đắng nơi đầu môi.

Cô gái tên Trang mà cậu nói: “Đây là bạn gái Ju” khi ấy, thực ra, cậu mới gặp lần đầu. Mọi chuyện, chỉ là....Ju cố tình như thế.

Rời thư viện, tôi đi thẳng tới con đường hoa sữa. Lần cuối tôi gặp Đăng ở đây, khi ấy, Đăng có nói cho tôi về một nơi bí mật. Lúc đó, tôi chưa đủ dũng cảm để bước tới nơi bí mật ấy cùng Đăng, nơi mà cậu ấy nói “Chìa khóa trái tim”.

Đó là một căn nhà gỗ nhỏ trên cây. Lần đầu tiên, tôi thấy một ngôi nhà gỗ trên cây ở ngoài thực. Tôi biết, Đăng rất yêu nơi này. Bởi, chỉ nhìn cách cậu ấy chăm sóc mọi thứ nơi đây, cũng có thể dễ dàng đoán ra.

Tôi chậm rãi bước trên những bậc cầu thang nhỏ. Lòng lặng trữu.

Cánh cửa vừa mở. Tôi đứng lặng.

Trong ngôi nhà nhỏ, chẳng có bất cứ vật dụng gì. Điều duy nhất tôi thấy, chỉ toàn là ảnh của tôi.

Từ mùa hè trước, khi tôi dậy sớm chạy thể dục qua đây. Từ những lần Ju nhả nhó phi qua con đường hoa sữa này, còn tôi thì cười rạng rỡ. Những ngày, tôi lang thang trên con đường này, một mình, vì khi ấy Ju mãi chơi bóng đá ở tít sân vận động. Những lần giận dữ Ju.

Khi tôi cười. Tôi khóc. Tôi nhả nhó. Tôi hoài nghi. Tôi bực mình.

Vì Ju.

Nhưng có ai đó, vẫn lặng lẽ đứng từ xa, quan sát tôi.

Tôi vì ai đó. Còn ai đó vì tôi. Và tôi không nhận ra?

Tôi khóc. Tôi ngồi thụp xuống và khóc. Lần này, chẳng có Đăng như lần trước. Chẳng có Đăng ở bên tôi và nói “Tớ vẫn luôn ở đây.”

Tôi vẫn mãi miết đuổi theo một bóng hình, mà chẳng nhận ra, phía sau tôi, có ai đó vẫn đợi tôi. Người khác khiến tôi đau lòng. Còn tôi, lại khiến trái tim ai đó tổn thương.

Và khi tôi nhận ra, khi tôi biết rằng, tôi đã đi quá xa. Biết rằng, kì thực thì tình cảm trước giờ tôi dành cho Ju, chỉ là ước mơ màu hồng từ ngày nhỏ. Là rằng từ bé, Ju đã luôn ở cạnh tôi, và khi ấy, tôi đã luôn muốn sau này ở cạnh Ju. Và tôi lớn lên cùng ước mơ ngày bé ấy.

Rằng, tình yêu không phải là cách tôi thay đổi để phù hợp với người nào đó. Mà tình yêu, là cách có ai đó nhìn thấy con người thực sự của tôi, và mỉm cười nói với tôi rằng “Cậu thật tuyệt vời.” Là người, dù tôi có đi lạc, có đi xa thế nào đi nữa, vẫn luôn ở phía sau lưng tôi, và nói “Đừng sợ, tớ vẫn luôn ở sau lưng cậu mà.”

Là cảm giác an toàn, chứ không phải bất an lo về những mối quan hệ mới có thể khiến tình cảm chúng tôi thay đổi.

Nhưng, khi tôi nhận ra, thì tất cả đã quá muộn. Có phải không? Tôi thực sự ích kỉ. Ích kỉ khi chẳng bao giờ cho Đăng một cơ hội nào. Chỉ đến khi, Ju đến trước mặt tôi và nói “Đây là Trang, bạn gái Ju.” Khi ấy, tôi mới thực sự dừng lại và bước sang một cánh cửa khác.

Tại sao khi biết rằng, dù con đường phía trước không thể đi tiếp. Nhưng tôi vẫn cố tình đi đến cùng? Vẫn ngang bướng đóng tất cả những cánh cửa khác?

- Ki. Tới sân bay thôi.

—

Tôi không biết bằng cách nào Ju có thể biết được căn nhà gỗ mà tôi tới, nhưng ngay sau đó, Ju nhanh chóng chở tôi tới sân bay.

Tôi đến muộn. Thực sự thì tôi đã đến muộn.

Chiếc máy bay phía trước lạnh lùng cất cánh. Mang theo những giọt nước mắt. Nơi trái tim, cảm giác đau nhói. Vì tôi không bao giờ sợ mất Đăng, vậy nên, tôi đã mất Đăng rồi đấy.

Chiếc điện thoại trong tay rung bần bật. Tôi cố chấp vùi hình ảnh nhòe nhoẹt để đọc tin nhắn, của Đăng.

- Tớ yêu cậu. Đợi tớ nhé.

P/s: Xin chào. Có vẻ như lâu rồi mình không viết. ^^ . Hi vọng ” Gõ cửa trái tim” sẽ là một lời xin lỗi hữu hiệu cho sự “mất tích” trong thời gian vừa qua (: “Gõ cửa trái tim” là truyện ngắn nhanh. Và mình viết nó từ 8 giờ sáng hôm nay. Một buổi sáng cho những tình cảm mới mẻ ^^*

Một món quà nhỏ cho những người bạn mới của tôi :”)

Một sự tình cờ thú vị là “Hiếu nhằm trái tim” được viết vào ngày 1/11/2013. Còn “Gõ cửa trái tim” được viết vào ngày “11/1/2014”. Thú vị đúng không?
^^

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ, và nếu có thể xa hơn, những câu chuyện về “Trái tim” sẽ vẫn còn tiếp diễn...